

2019. március 17. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Lk 9,28-36 – A szemtanú beszámolója

Kétezer év elmúltával szeretnék egy-két információt tisztázni ezzel az úgynevezett színeváltozással kapcsolatban. Szép az, amit Máté, Márk és Lukács is leír, de ők nem voltak ott. A leírásukból úgy tűnik, mint ha ott valami varázslat történt volna, pedig erről szó sincs. Én ott voltam Jézussal és két társammal, saját szememmel, saját bőrömon tapasztaltam meg az eseményeket. Félreértés ne essék, nem akarom az Evangéliumok íróit kritizálni, de úgy érzem, hogy beszámolójukban túl sok a misztikum, és ez kicsit elfedi ennek az útnak az igazi üzenetét. Ezért szeretném most a saját szemszögemből elmesélni.

Nagyon nehéz napok álltak mögöttünk, Jézuson is látszott, hogy elfáradt, ezért döntött úgy, hogy felmegy a hegyre. Minket, hármunkat azért vitt magával, mert ezt az alkalmat is tanításunkra akarta felhasználni. Ha csak a tényeket szeretném elmondani, akkor egy mondatban elintézhethetném: Jézus imádkozott a hegyen. Gyakorlatilag ennyi történt. Amitől mégis egész életemet befolyásoló élménnyé vált ez a néhány nap, az az a kapcsolat, amelyet megtapasztaltunk Jézus és az ő Atyja között.

Az első, ami egyértelművé vált, hogy akit Jézus megszólított, az az Isten élő, létező, nem csak a Biblia lapjain, nem csak a próféták prédikációjában él.

A másik nagyon fontos tapasztalat, hogy ezt az Istent meg lehet szólítani, ráadásul úgy lehet megszólítani, mint a barátunkat, mint azt a személyt, aki fontos a számunkra. Jézus Abbának, Atyának, Apukának szólította meg. Ez számomra teljesen új volt. Mindig azt tanultam, hogy féld az Istent, majd lesújt rád, ha rossz vagy, uralkodik rajtad. És most azt láttam, hogy nem félelemmel és rettegéssel kell felé fordulni, hanem olyan bizalommal, mint gyermek a papája felé.

A harmadik felismerés az volt, hogy jó evvel az Isten-Papával kapcsolatba kerülni. Olyan békesség és olyan öröm látszódott Jézus arcán, amit azelőtt még soha nem láttam máson. Tényleg ragyogott az arca, de nem úgy, hogy vakított, meg még a ruhája is tündökölt... Egyszerűen csak úgy ragyogott, mint aki elmondhatatlan boldogságot él meg ebben a kapcsolatban. Láttuk rajta, hogy nincs egyedül. Természetesen nem Mózes és Illés jelent meg, egyszerűen azt láttuk, hogy valós, létező szeretetkapcsolatban áll a számunkra akkor még láthatatlan Atyával. Annyira kézzelfogható volt ez a kapcsolat a mi számunkra is, annyira megtapasztaltuk mi is ezt a békességet, örömet, hogy napokig, hetekig, talán örök időnkig ott maradtunk volna. Sajnos nem lehetett. Nehéz szívvel keltünk útra, de Jézus lefelé menet elmagyarázta nekünk, hogy Isten nemcsak az ő, hanem mindannyiunk szerető Papája is, és mi magunk is megtapasztalhatjuk mindazt, amit ő tapasztalt, csak bátran nyissuk meg a szívünket feléje. Ahogy ő fogalmazott: „Mindannyian az Atya szeretet fiai vagyunk, akikben kedve telik.” Ezért vitt minket magával, ezt akarta megtanítani nekünk.

Ezért meséltem én is neked ezt a történeted, hogy megértsd: amit Jézus átélt, mi magunk is átélhetjük, hiszen ahogy őt szereti az Atya, ugyanúgy szeret minket is! Csak meg kell nyitni a szívünket feléje...

Schaul Árpád, Sopron